

Winter Renshaw

P.S. Jeg Savner Dig

P.S#2

En romance-roman

Citat

Hun var ikke for alle, men hun var for mig.

– Atticus

Prolog

Kære Melrose.

Første gang jeg mødte dig, var du en fremmed. Anden gang var du min sambo. Tredje gang gjorde du det klart, at du snart ville blive den største torn, der nogensinde har siddet i øjet på mig.

Du synger alt for højt i badet og bruger alt det varme vand.

Du er satans kommanderende.

Du gør mit liv kompliceret på alle måder.

Men ligegyldigt, hvor hårdt jeg prøver, kan jeg ikke holde op med at tænke på dig.

Ærligt ... så kan jeg ikke holde op med at ville *have* dig.

Jeg ville have fortalt dig det her. Jeg ville have sat mig med dig, slugt min stolthed, lagt min vanlige modvilje omkring ikke at binde mig på hylden og vist dig en side af mig, som hverken du eller nogen anden før har set ... men der var én altafgørende bekendelse, en bombe så radioaktiv at den stoppede min verden midt i en rotation.

Jeg finder aldrig ud af, hvorfor jeg ikke så den komme.

Sutter

P.S. Jeg savner dig.

Kapitel 1

Melrose

Jeg har været hundelufter i et afsnit af Will & Grace.

Ejer af et bageri i en film baseret på virkelige hændelser.

Ryan Goslings lillesøster i en indie kortfilm, der aldrig blev til noget.

Offer #2 i et afsnit af attende sæson af Law & Order: Special Victims Unit.

Men i dag står jeg overfor min hidtil mest udfordrende rolle: i det kamerafri realityshow kaldet En Pige Der Hele Livet Har Været Forelsket I Sin Bedste Ven, med Melrose Claiborne i rollen som ... Melrose Claiborne.

Stående ude foran Nick Camdens Studio City etplanshus, retter jeg mig op, glatter mine blonde lokker på plads og trykker pegefingern mod dørklokken. Mine tunge hjerteslag får det til at føles, som om mit hjerte kommer til at falde til gulvet, så snart han åbner døren – men jeg har en forhåbning om, at sommerfuglene i maven griber det inden da.

Det er dén effekt, han har på mig.

Hver. Evig. Eneste. Gang.

Og det siger en del, eftersom det kræver ret meget at

gøre mig nervøs, at bringe mig ud af fatning. Men mit crush på ham er kun blevet værre gennem årene og stærkere for hvert uforløst år, der går.

Men i går aftes, ud af det blå, ringede Nick til mig – hvilket var mærkeligt, eftersom Nick aldrig ringer. Han plejer kun at skrive. Han er faktisk så stor en modstander af at ringe, at han altid har sin ringetone slået fra, og hans telefonsvarer har været fuld de sidste seks et halvt år.

”Mel, jeg har brug for at snakke med dig i morgen,” havde han sagt, næsten åndeløst. Der var antydningen af et smil i hans tonefald, en overstadighed. ”Det er *virkelig* vigtigt.”

”Nick, du skræmmer mig,” havde jeg sagt til ham, mens jeg halvt havde spekuleret på, om nogen mon havde kommet noget i hans drink, så han var helt væk. ”Fortæl mig det nu bare.”

”Jeg bliver nødt til at sige det til dig personligt. Og jeg har noget, jeg skal spørge dig om, noget sindssygt vigtigt,” sagde han. ”Åh, Gud. Det er sindssygt det her. Jeg er så satans nervøs, Mel. Men jeg fortæller dig det, så snart du kommer i morgen. Det er noget, jeg har haft lyst til at fortælle dig længe, men jeg har ikke kunnet. Ikke før nu. Men nu kan jeg. Og jeg kan ikke fucking vente. Det her er stort, Mel. Det her er ... åh, Gud.”

”Nick ...” Jeg travede frem og tilbage på mit soveværelsesgulv med venstre håndflade presset mod

panden. I de næsten to årtier, vi havde været venner, havde jeg aldrig hørt Nick så oprevet. "Kan du ikke bare fortælle mig det nu?"

"Kom forbi i morgen. Omkring klokken tre," havde han sagt. "Det er noget, der må siges ansigt til ansigt."

Jeg ringer på hans dørklokke igen, inden jeg tjekker klokken på min telefon. Jeg undertrykker et gab, strækker mig op på tæer og prøver at kigge ind ad glasruderne på siderne af hans hoveddør. Hvis jeg kender Nick ret, så er han sikkert blevet distraheret af noget andet, eller han er gået ud efter burritos og endt med at blive fanget i en samtale med en eller anden, han kender.

Men på den anden side ... han var ret så insisterende omkring dét med at ville tale med mig om den her 'store' ting – ansigt til ansigt – klokken tre, så jeg kan ikke forestille mig, at han ville have glemt det.

Jeg har vendt og drejet mig hele natten i forsøget på at indsnævre, hvad det mon kunne være og grublet over, hvordan jeg har kunnet kende nogen så længe og så alligevel fejllæse dem så eftertrykkeligt.

Nick boede inde ved siden af, da jeg voksede op, og vi var uadskillelige fra det øjeblik, han flyttede ind i nabolaget, og jeg fandt ham nede ved åen i gang med at fange skrubbudser, som jeg straks fik ham til at slippe fri. Da dagen gik på hæld, havde vi opdaget, at vores soveværelsesvinduer lå over for hinanden på anden sal i

vores respektive huse, og da ugen var gået, gav han mig en walkie-talkie og sagde, at jeg var hans bedste ven.

Da vi var ti, gav han mig en venskabshalskæde – den slags, piger normalt plejer at give til andre piger. Han gav mig den halvdæl, der sagde 'bedste' og gik selv med den, hvor der stod 'ven', men stoppede den altid ind under sin trøje, så ingen ville tage pis på ham – ikke at nogen nogensinde ville dét.

Alle elskede Nick.

Det hele ændrede sig den sommer efter syvende klasse, hvor Nick ramte en vækstspurt.

Hans stemme blev dybere.

Hans ben blev længere.

Selv hans træk blev skarpere, mere markerede.

Det var, som om han blev flere år ældre på ganske få måneder, og jeg tog mig selv i at kigge på ham på måder, jeg aldrig havde gjort før. Og når jeg lukkede øjnene om aftenen, tog jeg mig selv i at tænke på, hvordan det mon ville være, hvis han kyssede mig.

Fra stort set den ene dag til den anden gik jeg fra at løbe over til naboen med uglet hestehale for at se om han ville med ud og cykle ... til at smøre et ekstra lag Dr. Pepper Lip Smackers på læberne og løbe en børste igennem mit hår, hver gang jeg vidste, jeg skulle se ham.

Pludselig kunne jeg ikke se på ham uden at rødme.

Uheldigvis var jeg ikke den eneste, der havde lagt

mærke til Nicks hovedvendende transformation.

Nicks dør åbner med et kort knirk, og jeg når ikke at registrere, hvad der sker, før han tager mig i sine arme og svinger mig rundt på frontterrassen af hans lejede etplanshus.

"Melly!" Han begraver sit ansigt i min skulder og klemmer mig så hårdt, at jeg ikke kan trække vejret, og jeg er tæt på at blive kvalt i sværmen af sommerfugle i mit mellemgulv.

Jeg indsnuser den der helt særlige Nickduft – den, der altid føles som at komme hjem. Den med en anelse barrøg, billigt skyllemiddel og Irish Spring-sæbe.

Opvokset i Brentwood, som søn af en succesfuld manuskriptforfatter og komponist, kunne Nick have fået alt, hvad han pegede på – materielt såvel som professionelt. Hans forældre havde forbindelser, der ville have fået selv Steven Spielberg til at blegne.

Men det eneste, han nogensinde har villet, er at være en almindelig fyr, der klarer sig efter fortjeneste, og det *forguder* jeg ved ham.

"Se lige dig," siger han, idet han sætter mig ned. Hans hænder er flettet sammen med mine, og hans havblå blik måler mig fra top til tå. "Jeg har ikke set dig i flere måneder."

Tre måneder, to uger og fem dage – men hvem tæller?

Sidst vi hang ud var til min fødselsdag, og der var så

mange mennesker i baren, at jeg knap nok fik chancen for at sige mere end to sætninger til ham den aften. Vi havde planlagt at ses weekenden efter, men hans band fik et job i Vegas, og jeg skulle afsted for at filme Lifetime i Vancouver dagen før, han kom tilbage.

Og sådan har livet ellers kørt kontinuerligt og hele tiden trukket os i hver vores retning på de mest ubelejlige tidspunkter.

"Du fandt stedet uden problemer?" spørger han, mens han viser mig indenfor.

Lugten af Windex og rent vasketøj fylder mine lunger, og der hænger et sammenfoldet tæppe hen over en læderstol i stuen.

Jeg klukker ved tanken om Nick vimsende rundt for at rydde op, inden jeg kom. Han var altid sådan et rodehoved som barn. Vendepunktet? Der var et år, hvor jeg snublede over et par af hans Chucks, da jeg kom ind på hans værelse, og næsten slog mine fortænder ud på en rodet stak vinylplader. Hans tomme guitarkasse afbødede mit fald, men dagen efter havde han købt et skostativ.

"Ja, jeg gjorde," siger jeg, mens jeg kigger rundt i hans nye hjem. Sidst jeg så ham, boede han i en eller anden lejlighed med fire værelseskammerater i Toluca Lake. Før det delte han seng med en bolleven skråstreg Instagrammodel, der hed Kadence St. Kilda, men det var kortvarigt, eftersom tøsén ultimativt ville have eneret, og

dét er ikke noget, Nick kan tilbyde nogen – hvad jeg ved af. "Hvornår flyttede du herhen?"

"I sidste måned," siger han. "Jeg fremlejer det gennem min trommeslagers fætter."

Lyden af gryder og pander, der skramler i køkkenet, fortæller mig, at vi ikke er alene, men jeg er ikke overrasket. Nick har altid haft værelseskammerater. Han er så ekstrovert, at det gør ondt. Fyren kan ikke tåle at være alene i mere end fem minutter, men ikke på den klæbende, irriterende måde. Mere på en karismatisk, festensmidtpunkt, altid-frisk-på-at-have-det-sjovt måde.

Jeg følger efter Nick ind i stuen, og han peger på den midterste hynde i en cognacfarvet lædersofa, inden han gnider håndfladerne mod hinanden og traver frem og tilbage i det lille rum.

"Nick," ler jeg. "Du opfører dig skørt ... det ved du godt, ikk?"

Hans havblå blik lander på mit, og han stopper et kort øjeblik sin traven. "Jeg er så fucking nervøs."

"Du behøver ikke være nervøs for at sige noget til mig. Som i aldrig."

"Det her er anderledes." Han stopper sin traven endnu et sekund. "Det her er noget, jeg aldrig har fortalt dig før."

Åh Gud.

Mit hjerte banker, og et for længst begravet håb trænger sig frem og lander i et smil på mit ansigt, men jeg bider det

i mig.

Jeg kommer aldrig til at indrømme det her, men i går aftes var der en del af mig, der troede på, at alt det her handlede om, at Nick ville fortælle mig, at han har følelser for mig. At han vil date mig.

Ideen er absurd, det ved jeg godt.

Sådan noget som det her kommer ikke bare ud af det blå.

Jeg er ikke naiv, og jeg er ikke idiot. Jeg ved, at oddsene for, at min bedste ven går i flere måneder uden at se mig for så pludselig at erklære mig sin kærlighed, er tæt på ikke-eksisterende, men jeg har prøvet at komme på alternative teorier, og ingen af dem giver mening, eftersom Nick aldrig har været nervøs i forhold til mig af *nogen som helst* grund før.

Aldrig nogensinde.

Hvad kunne ellers gøre ham nervøs – andet end en dybfølt bekendelse?

Jeg lægger benene over kors, retter mig op og siger, "Kom så. Ud med det. Jeg har ikke hele dagen."

Han lægger hænderne over sin næse og mund, udånder tungt, og da han lader dem falde, finder jeg det mest åndede grin på hans læber.

Hans øjne løber i vand som en teenagepige med et backstagepas til en Harry Styles koncert.

Nick prøver at sige noget, men kan ikke.

Åh, du godeste.

Han gør det.

Han fortæller mig faktisk, at han kan lide mig ...

"Melrose," siger han og trækker vejret hårdt ind, før han falder på knæ foran mig. Han tager mine hænder i sine, og jeg kan sværge på, at mit blik kortvarigt bliver sløret. "Kan du huske, hvordan vi plejede at fortælle hinanden alt som børn?"

"Ja ...?"

"Der var noget, jeg aldrig fortalte dig," siger han med blikket fastlåst på mit. "Jeg tror ... jeg tror, jeg var bange for at sige det højt. Jeg var bange for, at den her ting, som jeg ønskede mig så brændende, det, som jeg ønskede mig mere end noget andet, jeg nogensinde har ønsket i mit liv, ikke ville gå i opfyldelse. Og jeg troede, at jeg bare ville jinxe mig selv ved at indrømme det. Så jeg holdt det for mig selv, men det kan jeg ikke længere. Det er for stort. Det æder mig op, og det har det gjort i *årevis*. Men det er tid. Jeg bliver nødt til at fortælle dig det."

Han vrøvler.

Nick vrøvler *aldrig*.

Hans rystende hænder klemmer om mine, hvorefter han rejser sig og tager plads på sofaen ved siden af mig. Med hænderne lagt om mit ansigt giver han mig et tøvende smil, der hurtigt går i opløsning i hans egen ængstelighed. "Det er vanvittigt, Melrose. Jeg fatter ikke,

at jeg skal til at fortælle dig det her.”

Mine læber skilles, og jeg er millisekunder fra at udbryde noget i stil med: ”Jeg har også kunnet lide dig, lige siden vi var børn...” Men jeg holder tand for tunge og lader ham starte.

”Du ved, at jeg har mit band, ikke?” spørger han, refererende til Melrose Nights, bandet, han lavede i gymnasiet og opkaldte efter *mig*.

Jeg nikker med synkende hjerte. Nej ... *styrtdykkende*. ”Hvad med det?” spørger jeg og blinker den pinlige svien i øjnene væk.

”Min drøm, Mel, har altid været at bryde stort igennem,” siger han. ”Som i på-plakaterne-stort.”

Mine bryn løfter sig. Det her er nyt for mig.

Han har altid hældt mest til Indie-scenariet, altid været så meget imod de store musikselskaber, der kontrollerede enhver sang, som det amerikanske folk fik lov til at høre i radioen.

”Virkelig?” Jeg lader min hage falde mod brystet. ”For du har altid sagt ...”

”Jeg ved godt, hvad jeg altid har sagt,” afbryder han mig. ”Men jo mere, jeg tænkte over det, jo mere kom jeg til at tænke på ... jeg vil bare gerne have, mine sange når så mange ører som muligt. Og det handler ikke engang om dét at blive berømt eller få en masse penge, du ved, jeg er ligeglad med sådan noget. Jeg vil bare gerne have, folk

kender mine sange. Det er det hele.”

Jeg synker klumpen i halsen og kaster et blik på det brændende ildsted i hjørnet, hvor der står en mast, tom dåse Old Milwaukee – Nicks foretrukne drikkevarer – på kaminhylden ved siden af noget, der ser ud til at være en sammenkrøllet blonde-bh.

Han glemte vist et par ting, da han var rundt og rydde op ...

”Okay, så hvad er det, du prøver at fortælle mig?” spørger jeg med sammenknebne øjne.

”Vi har fået en kontrakt...” Hans mund strækker sig i så bredt et grin, at han i det øjeblik ligner en skør drømmer,” og ikke nok med dét, vi skal på tour med Maroon 5.”

Jeg gør mit bedste for ikke at vise min stigende vantro, men noget siger mig, jeg fejler stort. Han aflæser mit ansigtsudtryk, leder efter noget i mit blik, og hans fjollede smil falmer.

”Du hader Maroon 5,” siger jeg.

”Jeg *plejede* at hade Maroon 5,” korrigerer han mig. ”Men altså, det opvarmningsband, de havde, sprang fra i sidste øjeblik, så de fik os i stedet. Vi tager afsted i næste uge.”

”I næste uge? Hvor længe?”

”Seks måneder.” Hans hårdhuede hænder smækker mod hinanden. ”Seks måneder på farten med et af de største musikfænomener i det nordlige U.S.” Han siger den

sidste bid højt, som kan han stadig ikke tro det.

Så er vi to.

“Wow, Nick ... det er ... det her er stort. Du havde ret. Det er virkelig store nyheder,” siger jeg. Det hele synker. Min stemme. Mit hjerte. Mit håb. “Jeg er virkelig glad på dine vegne.”

Jeg slår armene rundt om ham, indsnuser hans moskusagtige duft, og krammer ham hårdt ind til mig. Det stikker i mit bryst, og der er en stram fornemmelse i min mave – som den uforklarlige følelse, der skyller ind over én, når man ved, at noget er ved ændre sig, og at intet nogensinde bliver som før.

Men jeg mente, hvad jeg sagde. Jeg *er* glad på hans vegne. Jeg anede ikke, at det var det her, han ville, men nu, hvor han har delt det med mig, er jeg lykkelig på hans vegne. Han er min bedste ven, min ældste ven og det eneste, jeg ønsker for ham, er, at han er glad.

Desuden fortjener han det her.

Nick er vanvittigt talentfuld.

Musik.

Tekst.

Sang.

Spille.

Producere.

Mixe.

Det falder alt sammen naturligt for ham. At lade det

ligge henslængt i skyggen af en eller anden tarvelig Indie-scene, ville være at gøre resten af verden en bjørnetjeneste.

"Jeg forstår godt, det her er stort, Nick, men jeg er nysgerrig ... hvorfor kunne du ikke have fortalt mig det her i telefonen?" spørger jeg. "Hvorfor fik du mig til at køre helt herud bare for, at du personligt kunne fortælle det til mig?"

Nick læner sig tilbage og studerer mit ansigt, mens hans stryger hånden langs sin eftermiddagsskygge. "Fordi jeg har en tjeneste, jeg vil bede dig om ..."

Jeg hæver et øjenbryn og gengælder granskningen. I al den tid, jeg har kendt ham, har han aldrig spurgt mig om en eneste tjeneste før (hvis man ser bort fra de gange i udskolingen, hvor han ville have mig til at tale med nogle piger for ham eller snuppe en ekstra italiensk is til ham til frokost)

"Ser du, jeg overtager den her fyrs lejekontrakt," siger han. "Jeg betaler femtenhundrede om måneden for min del af huslejen. Plus forbrug. Du ved jo, hvor stor en nærigrøv jeg er, ikke? Jeg har bare ikke lyst til at smide penge ud ad vinduet de næste mange måneder, og jeg vil ikke have, at Sutter hænger på min del af huslejen og det hele, for det er bare røvet."

"Sutter?" spørger jeg.

"Sutter Alcott. Min sambo," siger han. "Cool fyr. Elektriker. Har sit eget firma. Du vil kunne lide ham. Nåh,

men jeg ved jo, du bor i din bedstemors gæstehus, men du er den eneste, jeg kender, der ikke er bundet af en lejekontrakt, så jeg tænkte, du *mååååååå* kunne hjælpe mig et par måneder? Som en tjeneste. Og til gengæld vil jeg ... det ved jeg ikke. Jeg gør noget for dig. Hvad kunne du tænke dig? Vil du have et backstagepas til en Maroon 5 koncert? Møde Adam?"

"Er du allerede på fornavn med Adam Levine?" spørger jeg med hovedet på skrå.

Nick griner smørret. "Nej, ikke endnu. Men det kommer jeg."

"Jeg ved ikke rigtigt ..." Jeg tager en dyb, langsom vejrtrækning. "Hvad med Murphy?"

"Vi har en indhegnet gård," siger han og peger mod bagsiden af huset. "Han kommer til at elske det her."

"Hvad med din sambo? Er han cool med at bo med en fremmed?" spørger jeg.

"Totalt."

"Og du er sikker på, han ikke er seriemorder?" Jeg holder stemmen sænket, mens jeg læner mig nærmere.

Nick får sit spyt galt i halsen. "Øh, ja, nej. Han er ikke en seriemorder. Nedlægger han masser af damer? Klart. Seriemorder? Umuligt."

Vores blikke fastlåses, og jeg balancerer tavst på linen mellem at blive, hvor jeg er, og sige ja til den her lille tjeneste.

Min kusine skråstreg sambo flyttede ud for nyligt og fik et sted sammen med sin kæreste, Isaiah, så det er bare Murphy og mig i gæstehuset i øjeblikket. Det bliver af og til meget stille. Og ensomt. Og bedste har været i den her jordomrejsefase et godt stykke tid. Den ene uge er hun hjemme, den næste er hun på Bali i tolv dage med sin bedste veninde Constance eller en af Kennedy'erne.

Lidt luftforandring kunne måske være rart ...

"Jeg vil gøre hvad som helst, Mel. Hvad som helst." Han presser hænderne sammen og skyder underlæben frem med løftede øjenbryn.

Spade.

"Det klæder dig ikke at tigge, at du ved det," siger jeg.

"Okay, hvad skal der så til for, at du siger ja?" Hans hænder falder ned i skødet.

Jeg prøver at sige noget, men jeg ved ikke, hvad jeg skal sige.

"Se selv," siger Nick. "Du har ikke engang et godt argument for at afvise mig."

Han har ret.

Jeg kan ikke give beliggenheden skylden, for det er ikke afsides. Jeg kan ikke give min hund skylden. Jeg kan ikke give en lejekontrakt skylden. Jeg kan ikke give pengene skylden, for femtenhundrede om måneden er præcis det, bedste tager i husleje, for almisser er ikke en ting i Claiborne-familien.

Men når man ser bort fra alt det, så ved jeg, Nick ville gøre det samme for mig, hvis jeg en dag skulle få brug for det.

Med et skuldertræk ser jeg ham i øjnene og smiler. "Fint."

Sekundet efter er jeg fanget i hans omfavnelser, og han klemmer mig og ryster mig som et hyperaktivt barn. Med ét enkelt ord har jeg fremkaldt en side af Nick, jeg ikke anede eksisterede.

"Jeg freaking elsker dig, Mel," siger han og krammer mig hårdere. "Jeg elsker dig så meget."

Jeg havde forventet at høre de ord en dag ... jeg troede bare ikke, jeg ville høre dem i *den her* sammenhæng.